

Libris

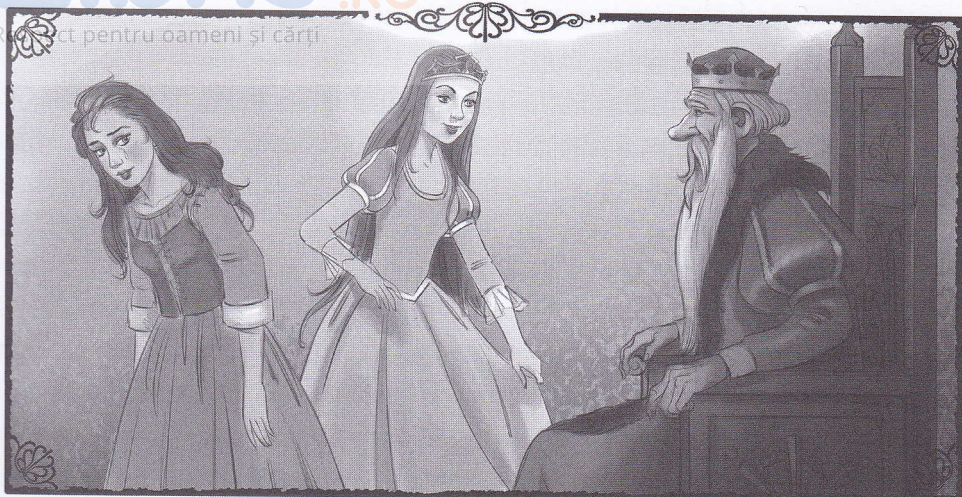
Respect pentru oameni și cărți

VIRGIL CHIRIAC

Lacrimile Lăcrămioarei

LACRIMILE LĂCRĂMIOAREI

LACRIMILE LĂCRĂMIOAREI

A fost cândva un împărat care avea două fete. Dar pe cât de frumoasă, frumoasă fără de asemănare, era una dintre ele, Cătălina, pe atât de puțin dăruită era cealaltă, Lăcrămioara.

Ș-apoi feciori de împărați și voinici din lumea largă, fără număr, veneau s-o pețească pe Cătălina. Aceasta, știindu-se atât de arătoasă, hotărâse să-l ia soț numai pe acela care-i va aduce trei daruri, cele mai de preț din câte se află.

De dragul ei, peșitorii se încumetau la încercări atât de grele și atât de anevoioase, încât toți își pierdeau viața.

Într-una din zile, Lăcrămioara, cu obrazii înfloriți de lacrimi, își luă îndemn și-i vorbi Cătălinei:

– Surioară, surioară, cum de nu ți-e milă de tinerețea atâtor voinici care-au pierit din dragoste pentru tine?! E vremea să-ți alegi un soț căruia să nu-i mai ceri ceea ce nu stă în puterea oamenilor să împlinească.

– Nu! se împotrivi Cătălina. Alesul meu va fi numai voinicul care-mi va aduce cele trei daruri, mulțumită cărora voi fi și mai frumoasă.

Respecte! O, surioară, strălucești asemeni stelelor de pe cer și nu se află adaos care să nu prisosească frumuseții tale.

– Tac! se mânie Cătălina. Nu-i e îngăduit unei urâte ca tine să vorbească de frumusețe! Parcă nici nu mi-ai fi soră. Iată: eu sunt înaltă și mlădie, tu ești adusă de spate și pipernicită. Părul meu e auriu și strălucitor, al tău e cânepiu și aspru. Eu am pielea mătăsoasă și albă ca spuma mării, ochii ca două smaralde, sprâncene negre arcuite, gura cum e rodul cireșului și de aceea nu e ochi care văzându-mă nu se minunează! Pe tine însă nu-i stăruie nimănui privirea nici cât arde o scânteie înflorită din amnar.

De-ar fi fost ascuțiș neîndurător de pumnal și nu i-ar fi străpuns mai cu durere Lăcrămioarei inima decât ascuțișul înveninat al vorbelor Cătălinei. Cu glas stins de amărăciune ea îi răspunse:

– Da, Cătălino, e numai adevăr în cuvintele tale. Dar un adevăr atât de crud pentru mine, încât, poate, nu s-ar fi cuvenit să-l rostească tocmai buzele celei care mi-e soră.

– Hm, soră! îi răspunse Cătălina cu dispreț. Nu vreau să-mi mai fii soră! Apropierea ta îmi știrbește frumusețea, așa cum un nor întunecă lumina soarelui. M-am saturat să te tot văd! De îndată mă voi duce la tata și-i voi cere să te alunge de-aici!...

E rostuit așa ca dragostea cuprinsă în inima unui tată să fie împărțită deopotrivă pentru fiecare din odraslele lui. De aceea, adânc s-a întristat împăratul aflând vrerea mult frumoasei lui fete.

– Cătălino, Cătălino, grăi cu blândețe, îmi ești fiică și atât de dragă, că nu se află nimic din câte-mi stau în putință să nu fac pentru tine. Pe Lăcrămioara însă n-am s-o alung niciodată.

– Așa?! se încrâncenă Cătălina. Atunci voi pleca eu de la palat.

– Preafrumoasa mea copilă, de bunăseamă că bătrânețea mi-a slăbit auzul. Altfel cum să cred că vrei să mă părăsești tocmai tu, cea mai strălucitoare podoabă a împărăției mele!

Și cu câte alte vorbe, meșteșugit alcătuite, n-a cercat împăratul să-i întoarne Cătălinei gândurile. Dar aceasta nu s-a lăsat înduplecată cu niciun chip.

Pentru a-și scuti tatăl de povara alegerii, Lăcrămioara hotărî să fie după voia Cătălinei.

– De azi înainte, spuse ea, îmi voi duce traiul prin codri și păduri, acolo unde m-am simțit întotdeauna fericită.

Oftă împăratul și, neavând altă cale de ales, îi dădu încuviințare. O îndemnă apoi să ia de la palat slugi, straie scumpe și, din vistierie, galbeni cât poștește, ca să-și îndulcească amarul pribegiei.

– Nu, tată, vorbi Lăcrămioara, acolo unde merg nu-mi trebuie slugi, straie scumpe și nici galbeni. Frunzișul și scorburile copacilor mă vor adăposti de ploi și furtuni, cu dulceața poamelor și fragedul lujerelor mă voi hrăni, iar florile și viețuitoarele sălbatice îmi vor fi prieteni. Nu-mi vei lipsi decât tu și Cătălina. De aceea vreau să vă rog ceva.

– Te ascult, copila mea.

Îi aminti apoi Lăcrămioara că, după rosturile unui străbun obicei, la zilele de sărbătoare se cuvenea ca împăratul și odraslele lui să se înfățișeze norodului. Ceru, apoi, ca măcar atunci să-i fie îngăduit să se amestece și ea în mulțimea celor care-i vor privi.

– Nu! se împotrivi mânioasă Cătălina. Să pleci, să ți se piardă urma! Nimic nu vreau să mai amintească norodului c-am avut o soră atât de urâtă.

Adună atunci Lăcrămioara într-o bocceluță puținul care socoti că-i va fi de trebuință și, cu toate împotrivirile bătrânului ei părinte, plecă de la palat.

Merse, merse îndelung și se opri departe, departe, într-o pădure de la marginea împărăției.

Trecură zile și iată că, în zorii unei dimineți, i se ivi în cale un voinic chipeș călare pe un cal alb ca spuma laptelui.

– Cine ești și încotro ai pornit-o, voinicule? îl întrebă ea cu mirare.

– Prin locurile de unde vin Stejărel-Voinicul mi se spune. De mers, merg s-o pețesc pe preafrumoasa Cătălina.

– O, sărman de tine! îl căină ea. De-ndrăgești lumina soarelui și de vrei să ți se mai oglindească în priviri locurile și chipurile care îți sunt dragi, grăbește-te și fă calea întoarsă.

Dar Lăcrămioara nu găsi îndemn cu care să se facă ascultată. Voinicul era dintre aceia care, odată porniți pe un drum, nu se opreau până nu-i aflau capătul. După ce-i făgădui că se va întoarce pe-acolo prin pădure, Stejărel dădu pinteni calului și porni mai departe spre palatul Cătălinei.

Iată că ajunse la porțile împărătești. Pași printre șiruri de străjeri îmbrăcați în zale, oprindu-se înaintea împăratului și-a mult frumoasei lui fete. Aceasta doar că-i aruncă în treacăt o privire și-i vorbi cu nepotrivită semeție:

– Hm! Dac-ai cutezat să mi te înfățișezi, dovedește voinice că ești vrednic să mă pețești. Întâia mea dorință e să-mi aduci mărgăritarul mărgăritarelor. Vreau să-mi împodobesc cu el aurul pletelor.

Socotind că n-are pricină să mai zăbovească, Stejărel își luă ziua bună, încălecă și-și îndemnă căluțul spre pădurea de la marginea împărăției. Când află ce i se poruncise voinicului, Lăcrămioarei i se strânse inima din teamă pentru zilele lui. Cunoscând câte împotriviri îi vor sta în cale, îl povățui să nu mai caute mărgăritarul.

– Ba de-ar fi să plătesc, preț, zilele pe care le mai am de trăit, îi răspunse Stejărel, și tot m-aș duce s-aduc ce mi s-a cerut.

Înțelese Lăcrămioara că n-are cuvânt cu care să-i schimbe gândul. Oftă, și după ce-i întinse o năframă albă, îi dădu sfat:

– Stejărel-Voinicule, culege-mi lacrima care, din jale pentru tinerețea ta, mi se rostogolește pe obrazul drept! Leag-o cu grijă în năframă! Ia aminte! De câte ori ai să fii în impas, dezleagă năframa și privește lacrima! În luminile ei îmi vei desluși chipul. Să urmezi întocmai povețele pe care ți le voi da. Și-acum pornește către soare-răsare!

– Rămâi cu bine, Lăcrămioaro!

– Te du cu bine, Voinicule!

Nouă zile și nouă nopți, fără încetare, Stejărel își ținu calul tot într-o goană. Lăsa în urmă cale lungă, câtă altuia i-ar fi trebuit o viață s-o străbată. Ajunse la malul mării albastre cu ape limpezi, limpezi că privirea le putea străbate până în adâncuri. Scoase din sân năframa și o dezlegă. După cum i se spusese, în lumina lacrimii se ivi chipul Lăcrămioarei. Cu glas mângâietor, ca șoapta adierii, ea îi vorbi:

– Stejărel-Voinicule, de ți-a fost ușor până aici, te pregătește să înfrunți greul de-acum înainte. Te afli la hotarul împărăției unde stăpânește Crăiasa Apelor. Fruntea ei e împodobită dintotdeauna cu mărgăritarul mărgăritarelor.

– Cum să ajung mai repede la ea? o întreabă cu nerăbdare voinicul.

– Are Crăiasa o luntre din argint trasă de doisprezece căluți de mare cu coamele aurite. Colo, sub vâlcea, curge un pârâu cu apă neînceptută. Rupe iarbă verde de pe malurile lui. Cheamă apoi căluții și momeste-i cu fragedul ierbii. De vei izbuti să urci în luntrea lor, te vor duce până la aceea care le e stăpână, își încheie Lăcrămioara cuvântul.

Stejărel multumi pentru sfat, legă năframa și o ascunse la loc în sân. Caută pârâul și-și umplu brațele cu iarbă. Se întoarse la malul mării și înălță glas de chemare pentru căluții cu coamele din aur.

În depărtări se aprinseră pe ape, ca scăpăratul fulgerului, lumini de aur și argint. Doar apucă voinicul să clipească o dată și, când deschise ochii, din valuri, aproape de el, își înălțau capetele cei doisprezece căluți.

Le aruncă iarba și nelăsându-le răgaz nici cât să muște un fir, voinicul și sări în luntre.

De cum prinseră veste că un străin pășise acolo unde nici umbră de pământean nu se pomenise vreodată, căluții începură să se zbată și să necheze mânioși. Ș-apoi se avântară pe ape, trăgând luntrea după ei mai repede ca alergarea furtunii. Se opriră departe, în locul unde marea înălța vârtejuri involburate până-n înaltul cerului.

Pe crestele înspumate ale valurilor luntrea se răsucea ca o coajă de nucă. Nopti și zile, zile și nopți, Stejărel ținu strâns marginile luntrei și nu se lăsă răsturnat.

Veni vremea când și cel din urmă vârtej se stinse, iar apele se liniștiră. Ș-apoi câte minunății nu i-a fost dat lui Stejărel să vadă atunci...

În adâncuri strălucea un palat de cleștar încrustat cu mărgăritare. Pești colorați în toate culorile curcubeului înotau jucăuși printre turnurile lui. Ierburi și copaci, cum nu se pomenesc pe pământ, crescuseră în străfunduri și-și legănav frunzele ușor în unda apelor. Se deschiseră porțile de rubin ale palatului și se arătă Crăiasa Apelor, cu veșmânt din văluri cusut cu fir de aur și presărat cu nestemate strălucitoare. Pe fruntea crăiesei scânteia, asemenea unui bob rupt din soare, mărgăritarul mărgăritarelor.

– Cine ești tu, voinicule, îl întrebă crăiasa, și ce nevoie te îndeamnă să tai cu luntrea înspumatele valuri ale împărăției mele?!

– Stejărel mi-e numele și-am venit să-ți cer mărgăritarul mărgăritarelor.

– Ce mi-ai adus în schimb?

– O lacrimă omenească.

– Neprețuit ți-e darul, își urmă cuvântul crăiasa, pentru noi, cei nemuritori, care nu știm să plângem, numai lacrimile voastre pot da cuprins vorbelor: dragoste, tristețe și bucurie. Hai, coboară voinicule! Vino să-mi culegi de pe frunte neprețuita-mi podoabă!

Stejărel dădu să se arunce în valuri. Atunci simți cum i se zbate-n sân năframa ca o aripă rănită.

– O, nu! auzi el șoapta temătoare a Lăcrămioarei. Să nu cobori, voi-nice! Toți acei care s-au afundat acolo, în ape, nu s-au mai întors niciodată în lumea noastră.

Voinicul îi ascultă sfatul și-i ceru crăiesei să urce ea deasupra valurilor.

– Nu, Stejărel, mai cu rost e să vii tu la mine, stăruie crăiasa. Hai, coboară și tălpile tale se vor afunda în nestemate și mărgăritare. Nu-i loc pe lume să cuprindă mai mult farmec decât adâncul unde locuiesc. Coboară, coboară și privirile ți se vor desfăta cu minunății neoglundite de ochi omenesc.

N-a fost auz s-asculte chemări mai ademenitoare. Dar Stejărel nu se lăsă prins cu niciun chip de amăgirea lor.

Până la urmă, crăiasa fu nevoită să urce deasupra valurilor. Voinicul dezlegă năframa și lăsă lacrima să i se rostogolească în căușul palmelor. În schimb, după ce-l desprinsese de pe frunte, Crăiasa Apelor îi întinse mărgăritarul mărgăritarelor.

– Ia aminte că-i fermecat! grăi ea. De-l va prinde în păr o fată care cunoaște dragostea de oameni, pletele ei se vor face mătăsoase și strălucitoare cum e lumina soarelui în faptul dimineții. De va fi o fată care cunoaște numai dragostea de sine, părul i se va înăspri și încălci ca fuiorul de cânepă.

După ce-i ură bun rămas crăiesei, Stejărel se grăbi să lege mărgăritarul în năframă. Căluții săgetară apoi valurile, trăgând luntrea după ei până la malul mării albastre. Aici își aștepta stăpânul, frământând nerăbdător nisipul cu copitele, calul cel alb ca spuma laptelui. Stejărel încălecă și fu purtat ca gândul până-n pădurea unde-și ducea traiul Lăcrămioara.

De cum îl văzu, inima fetei porni să bată repede, repede să-i spargă pieptul.

– O, Stejărel-Voinicule, se bucură ea, cât sunt de fericită că te-ai întors nevătămat.

– Fără ajutorul tău niciodată n-aș fi izbutit să aduc mărgăritarul. Vreau să mă încredințez dacă e într-adevăr fermecat. Înainte de a-l duce Cătălinei, prindeți-l și tu în păr! îi ceru Stejărel.

Lăcrămioara se împotrivi, socotind că o atât de strălucitoare podoba nu-i este potrivită nimănui altcuiva decât preafrumoasei sale surori,

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

